

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У. 3140/14 (2006)
30.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Браниславом Којадиновић Бановац, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., кога заступа пуномоћник Арсеније Катанић, адвокат из Новог Сада, Максима Горког бр. 4а, изјављеној против решења Команде Војног округа Београд, чији је следбеник Регионални центар МО Београд, УП-2 бр. 183/2004 од 30.09.2004. године, у извршењу одлуке Уставног суда бр. Уж. 130/2008 од 17.06.2010. године, у предмету превођења у резервни састав, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.05.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Команде Војног округа Београд УП-2 бр. 183/2004 од 30.09.2004. године и **ПРЕДМЕТ ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Врховног суда Србије У-СЦГ 637/06 од 31.10.2007. године одбијена је тужба тужиоца А.А. из ..., изјављена против решења Команде војног округа УП-2 број 183/2004 од 30.09.2004. године, којим је одбијена жалба изјављена против решења ВОд Чукарица Инт.бр.111-25 од 06.08.2004. године, којим решењем је одбијен захтев тужиоца за превођење у резервни састав, са образложењем да не испуњава услове предвиђене чланом 305. став 2. Закона о Војсци Југославије.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 130/2008 од 17.06.2010. године, усвојена је уставна

жалба А.А. изјављена против пресуде Врховног суда Србије У-СЦГ 637/06 од 31.10.2007. године и утврђена повреда права подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајемченог одредбом члана 32. став 1. Устава, а у преосталом делу уставна жалба одбијена као неоснована. Такође поништена је пресуда Врховног суда Србије У-СЦГ 637/06 од 31.10.2007. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку по тужби А.А. поднетој против решења Команде војног округа УП-2 бр. 183/04 од 30.09.2004. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је утврдио да су у првостепеном и другостепеном управном поступку повређена права подносиоца на правично суђење, које повреде нису отклоњене ни у поступку пред Врховним судом Србије, те да је оспореном пресудом Врховног суда Србије У-СЦГ 637/06 од 31.10.2007. године повређено уставом зајемчено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење. Образлажући своју одлуку Уставни суд је навео да је подносилац уставне жалбе надлежном управном органу поднео захтев за ослобађање од обавезе служења војног рока, о коме је одлучивано као о захтеву за превођење у резервни састав Војске, да је захтев за превођење у резервни састав одбијен као неоснован због тога што подносилац нема одобрен стални боравак у иностранству од начелника Генералштаба, да је другостепени управни орган био на становишту да се одредба члана 305. став 2. тада важећег Закона о Војсци Југославије примењивала само на лица која су служила војни рок у иностранству па с обзиром на наведено нашао да је неприхватљив закључак Врховног суда Србије да је другостепени управни орган правилно одлучио о жалби подносиоца и да је за оцену његових навода дао јасне и детаљне разлоге. Ово стога, што по мишљењу Уставног суда, образложење оспорене пресуде Врховног суда Србије садржи контрадикторне наводе о чињеницама утврђеним у току управног поступка, а у погледу постојања двојног држављанства тужиоца. Поред тога Уставни суд је нашао да ни образложење Врховног суда Србије изражено у оспореној пресуди нема упориште у одредбама тада важећег Закона о Војсци Југославије, јер се по оцени Уставног суда различит положај регрута са двојним држављанством у зависности од места њиховог пребивалишта огледао у томе што су обавезу служења војног рока имали само они регрути који су стално живели у Савезној Републици Југославији, а не и регрути који су стално живели у иностранству без обзира на то да ли су живели на територији државе чије су држављанство такође имали или у другој страниј држави.

Тужилац је поднео тужбу Савезном суду-Суду Државне заједнице Србија и Црна Гора која је заведена под бр. Ус 316/05. Врховни суд Србије је дана 21.12.2006. године преузео нерешене предмете управних спорова пред Савезним судом, која тужба је заведена

под бројем У-СЦГ 637/06. Како је пресуда Врховног суда поништена и предмет враћен на поновно одлучивање од стране Уставног суда то је Управни суд у складу са одредбама члана 89. и 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), наставио поступак по тужби тужиоца сагласно одредби чл. 29. наведеног Закона.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета ове управне ствари, па је нашао да је тужба основана.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије одлуке Уставног суда су коначне и извршне и општеобавезујуће, а по члану 171. Устава свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1.); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); извршење одлука Уставног суда уређује се законом (став 3.).

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је, да када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско и мањинско право и слобода зајемчено Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивање зајамчених права и слободе и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужбом поднетом суду Србије и Црне Горе дана 22.04.2005. године тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа. У том смислу истиче да како поред Југословенског има и држављанствово друге државе, те како му је стално пребивалиште такође на територији друге државе, то сходно одредби члана 305. Закона о Војсци Југославије сматра да испуњава законске услове да буде ослобођен од служења војног рока налазећи да је оспорено решење засновано на нетачно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, те погрешној примени материјалног права. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и да својом одлуком мериторно реши о његовом захтеву.

Тужени орган у одговору на тужбу је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Према стању у списима следи да је тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену на решење ВОД Чукарица Инт.бр.111-25 од 06.08.2004. године којим је одбијен захтев тужиоца за превођење у резервни састав са образложењем да не испуњава услове предвиђене чланом 305. став 2. Закона о Војсци Југославије, јер није служио војни рок у

земљи чије држављанство поседује поред држављанства СЦГ, те нема одобрен стални боравак у иностранству од стране начелника ГШ ВСЦГ.

Пресудом Врховног суда Србије у СЦГ одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења Команде војног округа УП-2 бр. 183/04 од 30.09.2004. године. Врховни суд Србије је нашао да је правилно одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа. Ово стога јер у конкретном случају у поступку који је претходио доношењу оспореног решења неспорно утврђено да тужилац поред држављанства Србије и Црне Горе поседује и држављанство Македоније, али да му је стално место боравака у Италији, са којих разлога се и по оцени овог суда сагласно одредби члана 305. став 2. Закона о Војсци Југославије није могло признато тражено право, јер сама изјава тужиоца да има двојно држављанство и да не жели да служи војни рок у државној заједници Србији и Црној Гори није правно релевантна с обзиром да тужилац не живи стално у иностранству, односно не живи на територији друге државе чији је држављанин, у ком случају би на служење војног рока могао бити упућен само ако то лично захтева, како је то наведено одредбом члана 305. став 2. Закона о Војсци Југославије.

Одредбом члана 305. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ" бр. 43/94...37/02 и "Службени лист СЦГ" бр. 7/05 и 44/05), који је био на снази у време одлучивања о захтеву подносиоца, било је прописано да се регрут коме је одобрен стални боравак у иностранству и регрут који поред југословенског има и страно држављанство, али стално живи у СРЈ упућује на служење војног рока у складу са одредбама овог закона (став 1.), регрут који осим југословенског има и страно држављанство, служио војни рок у иностранству, као и регрут који осим југословенског држављанства има и страно држављанство, није служио војни рок и стално живи у иностранству, упућује на служење војног рока ако лично захтева, о чему одлуку доноси начелник Генералштаба (став 2.).

Полазећи од цитираних одредби Устава Републике Србије, Закона о Уставном суду и одредбе члана 305. Закона о Војсци Југославије, те стања у списима ове управне ствари, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Наиме, тужилац је поднео захтев за ослобађање од обавезе служења војног рока о коме је одлучивано као о захтеву за превођење у резервни састав. Поред тога, супротно одредби члана 305 став 2 тада важећег Закона о Војсци Југославије, тужени орган је нашао да се наведена одредба односи само на лица која су служила војни рок у иностранству, а не на лица која живе у иностранству без одобрења начелника Генералштаба.

Имајући у виду све напред наведено као и изјашњење туженог органа УП-2 бр. 15-1 од 30.04.2014. године из којег следи да је решењем Војног одсека Београд Инт.бр.04/55-1759 од 21.02.2010. године тужилац ослобођен од обавеза служења војног рока и преведен у резервни састав Војске Србије, по службеној дужности, у складу са одредбом члана 138. став 1. Закона о војној, радној и материјалној обавези, тужени орган ће донети нову и на закону засновану одлуку.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 41. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.05.2014. године, 8 У. 3140/14 (2006)

Записничар
Бранислава Којадиновић Бановац,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС/ЈЗ